

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

19^e JAARGANG

18 APRIL 1947

8 BLZ. No. 21

BERTHA-NUMMER

LIEVE BERTHA

Zestig jaren
Vol gevaren
Kronen al je
Leven, Bert.

Daarom een wijsje
Voor 't Bloemenmeisje.
Hulde van ons
Zeven, Bert.

Mag ik m'even
Met je leven
Bezig houden
Bij je thuis?

In een winter
Komt en vindt er
Een dief de sierkast
In je huis.

Je weet zeker
Nog de beker
Wel, die jou toen
Werd ontroofd.

En de prijzen
Op veel reizen
Door bekenden
Uitgeloofd.

Oorlogsellende,
Moffenbende,
't Is je maar al
Te goed bekend.

In die tijden
Van veel lijden
Stond je pal
Voor den student.

Daarom heffen
We na dit treffen
Op jou speciaal
't Glas deez' dag.

Dat je nog jaren
Onervaren
Met je bloemen
Ons tooien mag!

UIT 'T ROODE KAMERDE

De Senaat maakt bekend, dat hij, gehoord hebbende de Commissie van Verificatie en Decharge, tot zijn groote vreugde de leden van den Senaat 1945—1946, den Heeren:

J. J. Gerzon,
W. H. Verloop,
F. H. van der Linde van Sprankhuizen,
W. B. K. Boom,
P. H. Simon Thomas.

het Eerelidmaatschap van den Senaat heeft verleend.

Namens den Senaat,
B. W. VAN DER VLUGT,
Secretaris.

Er is een wedstrijd begonnen tusschen de klokken van de Nieuwe Kerk en het Stadhuis. Nooit loopen zij gelijk en steeds zullen zij elkander het recht betwisten, wie het sein zal geven tot het twinstigste Lustrum van het Delftsche Studenten Corps, dat zijn hoogtepunt zal vinden in het Spel, tusschen hen in de diepte op de kleine straatsteenen van de Markt.

De mannetjes op de Markt loopen doelloos rond, onbekend met deze strijd, niet bewust van de snelheid, waarmee deze uurwerken allengs gaan loopen, in wilde wedloop naar het Eeuwfeest.

De mannetjes op de Markt zijn nu toch verdwenen: de slagen van den torenklok volgden zoo angstwekkend snel op elkaar, de wijzers draaiden zoo vreemd in het rond, dat plotseling het Lustrum met zijn heele voorbereiding hen te binnen schoot. Te elfder ure, en in één uur kan geen Spel geschreven worden en zeker niet voorbereid.

De mannetjes op de Markt zagen geen uitweg en in hun wanhoop deden zij een aanval op den Tijd. Bij drommen kropen zij de wenteltrappen op, gewone mannetjes, gewone leden van het Delftsch Studenten Corps, die liever geen Lustrum hadden, dan een te laat Lustrum en daarom de raderwerken, die den Tijd voortdreven, stuksloegen. De klok van de Kerk sloeg juist het kwart voor twaalf, de klok van het Stadhuis wees elf en een halve minuut vóór twaalf, maar nooit zouden ze het sein geven voor het Lustrum, want de mannetjes van de Markt sloegen de raderwerken uiteen. Nooit werd het twaalf uur en nooit kwam het Lustrum, want ze sloegen met gewichten op de raderen en met raderen op de kettingen en met de kettingen op stangetjes en staatjes, op wieltes en de wijzerplaat.

Maar eigenlijk sloeg het alles op niets; natuurlijk. Gelukkig is een mannetje van de markt nog niet meester over oude uurwerken en het carillon, zoodat de Klokken en dus de Tijd en ook het Lustrum doorgaan, onafwendbaar, geen minuut te laat. De vraag is alleen maar: hoe.

Indien een nuchter lezer zijn schuchteren blik heeft laten gaan over deze vluchtige zinnen: dan moge hij hier vernemen: De Senaat maakt bekend dat op Vrijdag 25 April a.s., den Voorloopigen Lustrumdag, te 21 uur enkele Oudleden van het Delftsch Studenten Corps zullen spreken over de Lustra in 1933 en 1938 en een indruk zullen geven van het komend Eeuwfeest.

Namens den Senaat,
B. W. VAN DER VLUGT,
Secretaris.

De Senaat deelt mede, dat de Heer
J. J. GERZON

benoemd is tot Secretaris der Stem- en Schouwburgcommissie, waardoor de Commissie het volgend aanzien heeft gekregen:

J. J. Gerzon, Secretaris.
W. van Luttermvelt, Commissaris.
A. H. Blom, Commissaris.

Namens den Senaat,
B. W. VAN DER VLUGT,
Secretaris.

De Senaat maakt bekend, dat hij heeft ingesteld een Voorloopige Senaatscommissie voor de Archieven, welke den volgenden vorm heeft gekregen:

H. C. G. Langemeyer, President.
J. W. van Zwieten, Secretaris.
J. F. Ingen Housz,
W. H. Verloop,
J. van Haastert,

Namens den Senaat,
B. W. VAN DER VLUGT,
Secretaris.

De Senaat deelt mede dat groepen van tien of meer personen uit het tweedejaar tot Vrijdag 2 Mei bij den Senaat candidaten uit hun jaar kunnen voordragen voor de functie van Commissaris B der Commissie tot Redactie van den Delftschen Studenten Almanak voor het jaar 1948.

Namens den Senaat,
B. W. VAN DER VLUGT,
Secretaris.

Op Vrijdag 18 April a.s. des middag te 17 uur zullen de benedenzalen der Societeit „Phoenix” plaats bieden voor een borrel van de Dispuutgezelschappen.

Voorts zal dienzelfden dag te 24 uur het Eerste-jaar den aanwezigen een tooneeluitvoering bieden in de benedeneetzaal der Societeit.

Namens den Senaat,
B. W. VAN DER VLUGT,
Secretaris.

Bij de Drukkerij Waltman is eenigen tijd geleden een cliché van het Corpswapen weggehaald. De Senaat verzoekt den gene, die in het bezit van dit cliché, het zoo spoedig mogelijk bij de Drukkerij terug te bezorgen.

Namens den Senaat,
B. W. VAN DER VLUGT,
Secretaris.

NAMENS DE REDACTIE.

REDACTIONEEL

Chronique Scandaleuse.

Er is een tijd geweest, die menig oud corpslid zich herinnerde, dat er nog gebeurtenissen waren, onverklaarbaar wellicht, die nu tot de onmogelijkheden gerekend moeten worden. Gebeurtenissen, die er op wezen, dat de fantasie en verbeeldingskracht van jongere generaties afnamen. Sedertdien kan men zeggen, dat de leden in hun omgangsvormen verstarde, dat hun gezichten verstrakten, en hun taal versterde. Maar niet in deze uitingen van de verandering hunner persoonlijkheden lag de typeering van het verschijnsel, dat men wel vernauwing noemde; neen, de meest kenmerkende lag in het feit, dat fantastische verschijnselen niet meer werden waargenomen. Deze zullen dadelijk nader worden vermeld. Eerst zal men zich echter af dienen te vragen: waren deze verschijnselen in feite aanwezig, of waren zij slechts spiegelingen van een verbeelding, die sedertdien, in atrofie, veranderde tot het verschijnen van een enkele droom of schrik voor bijvoorbeeld, zwarte katten, spinnen en een scheele zigeunerin?

Het is hierop, dat met een wijs oordeel geantwoord werd, uitmakend, dat zowel de eerste mogelijkheid als de tweede juist waren en in de incenstrengeling van beide de schoonheid van gindschen tijd gelegen lag.

De nadere vermelding, zooals die ons overgeleverd werd, spreekt van eenige categoriën: 1e. de beestjes; 2e. de figuurtjes; 3e. de dingetjes. Let wel (zoo stond woordelijk in de kroniek, waarop in bevende letters het geheel was genoteerd) let wel, alles in de diminutief, het verkleinwoord.

Het moet maar duidelijk gezegd worden; Stellig moeten wij dien gindschen tijd verheerlijken en die van nu afkeuren en in dit licht moet men ook deze retrospectie beschouwen. In die dagen liepen er door de sociëteit allerhande wezens rond; kleine, steeds kleine olifanten, papegaaitjes, hondjes,

kameleonnetjes, slangetjes, bieraaltjes, wurmpjes, aapjes; de meesten hiervan beheerschten de Nederlandsche taal. Dan was er een langzame overgang tot de meer menselijke specima; gedrochten, kobolten, monstertjes, duiveltjes, narretjes, bultenaartjes, dwergjes, sfinxjes en reusjes. Dan werden de zalen bevolkt door de echte menselijke figuren, menschjes wel te verstaan: mannetjes en vrouwtjes, kereltjes, hulpjes met allerhande attributen als vorken, speren, pijlen, vulpennen, handen, kinderen, enz.

Deze groep vertoonde ook typische overgangstrekjes tot de derde categorie, sommige droegen dingen op zich, die een eigen leven hadden en ook spraken, zooals emmers en hoefijzers. Weer anderen hadden een gedeeltelijke metamorphose doorgemaakt. Men kende zoo een President Senaat met een tot hamer vergroeide hand; en vele eeretekenen, zooals insignes, jacquettassen, pluimen hadden een aandeel in de gesprekken. Linten konden met moeite bedwongen worden een zekere wurgende werking uit te oefenen op verkeerd gekozen hoogwaardigheidsbekleeders. Uiteindelijk waren er dan de talloze dingen, voorwerpen en zaken, die allen spreken konden, sommigen vliegen en loopen, anderen huppelen en schuiven, soms bepaalde de definitie van hun actie zich tot de kenschets: zich bewegen.

Behalve de enkele teekeningen, die van deze „apparations” gemaakt zijn en met de reproductie waarvan wij ons betoog illustreerden, bezitten de archieven ook verscheidene geschriften.

Uit de tijd van het eerste Lustrum publiceeren we dan een stuk, dat — zeer merkwaardig overigens — zoo in deze tijd had kunnen worden getransmuteerd, ware het niet, dat er figuren als Klaver Jas, een 2e categorie-figuur 3e, als een oorvijs, waarvan het eigen leven slechts met „naderen” wordt gedefinieerd, als de Hond (?), als de rooie ballen, de veter-eindjes van den president van de Voorloopige Feestcommissie, als het intellect, voorgesteld in een treffende vergelijking als een argeloos dom kind ook al weer geheel losstaande van eenig persoon.

Het moet toen een echt pretige tijd geweest zijn; dit illustreere het volgende fragment:

Bij de installatie van archiefcommissie stilstaande, nam het hulpje van den zetter Klaver Jas een groote slok uit de kruik. Hij keek schichtig om zich heen toen hij het geluid van een naderende oorvijs hoorde, maar het was al te laat; een luide klets schudde de laatste jeneverdrupjes uit zijn neus op het manuscript. Klaver Jas schuddebolde er van, groote roode bollen dansten voor zijn varkensoogjes en slechts verwezen kon hij het brommende geluid van de Hond hooren, terwijl de oorvijs hem in den hoek zette.

Klaver Jas verdiende geen beter lot overigens dan menig lezer, dan U. Want inderdaad, de installatie voornoemd had ook U niet het effect van jenever drinken moeten geven, maar het had U moeten doen schrikken, zooals Klaver Jas. Het had ook op U het effect moeten geven van rooie ballen, de veter-eindjes van den president van de V.F.C., het is dat langzamerhand ieder er genoeg van heeft om nog U tegen U te zeggen, maar anders moest je langzamerhand deze veter-eindjes eens in den hand nemen en er een strik mee leggen.

Want van de archiefcommissie pleegde de president een lid van de V.F.C. te zijn en het zal derhalve duidelijk zijn, dat deze commissie mede de steun zal verleenen tot het tot stand komen van het Spel. En dat moest U weer eens de roode ballen voor de oogen tooveren, want het Spel beteekent het Lustrum en daar heeft U blijkbaar geen gedachten voor over. Hoe is dat mogelijk! Te midden van het reunistenrumoer tijdens de jongste reunie is ook uit de menigte een reunist naar boven geworsteld en heeft gebruld tot de Redactieleden, die aan de ballustrade nummers rondstrooiden over de gretig graaiende handen. „Er wordt te veel georganiseerd en te weinig niets gedaan.” En hieruit is weer te zien, hoe of reunisten zich vergissen kunnen, want organiseren doen slechts enkelen, te veel misschien, maar niets doen doen velen, in ieder geval veel te veel.

Want heusch! daar zit het eerste jaar.

Dáár zit het, de onverteerde brok prak, zich uitbreidend als een groote kleffe massa over stoelen en tafels, druppelend op den grond, plakkend tegen de wanden, lijmend aan Uw brein, viscoso-achtig Uw gedachten veranderend in gel-massa, Uw durf om het aan te vatten verslijmend.

En in het andere hoekje van Uw geest liggen de roode ballen, in casu de vetens van den president van de V.F.C.

En in een ander hoekje zit Klaver Jas te snotten; daar zit misschien ook Uw intellect, dat aan het rekenen slaat en de natgezogen vingertjes telt — April — dat is $\frac{1}{2}$ — Mei — dat is 1 — Juni — dat is 2 — Juli — 3! — Augustus dat is niks en dan is het alweer een nieuwe morgen met nieuwe dageraad, oftewel candidaat-leden. En dan slaakt Uw intellect een groote zucht van schrik, terwijl het zijn roze, vóchtige mondje openspert:

.....want het corps concentreert zich hoofdzakelijk na het Apollobal op de Laga-activiteiten.

.....want U vertrouwt natuurlijk geheel op de opvoeding van deze activiteit, hoewel U niet piekert over een belangstellend lidmaatschap dezer ondervereeniging.

.....want U denkt aan al die eerstejaars, die deze geestwrijving missen.

.....want U begrijpt, dat nu Uw dispuut of club of ondervereeniging of U zijn wekelijksche avond zal moeten gaan houden te midden van de eerstejaars, hen er bij trekkend.

.....want U begrijpt, wat een Lustrum is.

.....want U ziet plotseling in, dat een Lustrum gevierd zal worden door een sterk Corps. En dat is het Corps, dat is samengesteld, zooals a.s. September is geschied.

.....want U, ja U die toch zoo graag bij de organiserende groep behoort? zult waarachtig moeten gaan „plannen,” financieel en naar tijd.

.....want U zult misschien nu alvast Uw baard moeten laten staan om geld op scheerzeep uit te sparen of Uw reis naar Argentinië zult U moeten wijzigen in een tochtje naar Braat.

Ja, ja, Uw intellect sperde Uw mond open, zooals al opgemerkt en onderwijl is het sliertje speeksel dat eruit hangt even lang geworden als het intellectje zelve. Het is dus tijd voor mond afvegen, want ook dat is economische verspilling.

Rest ons dan slechts de overdenking, waarom in die gindsche tijd niet de dictatoriale figuur is verzeen, die in een moment van verantwoording een guillotine op liet richten in de voorzaal om al deze gniffelende, buitende en grillige wezens doeltreffend te elimineeren, hun bulten in snijmachines tot plakjes te verwerken, hun scheele, groene of geheimzinnig blikkerende oogen tot uitjes te verzuren of hen bij hun kromme neuzen of vleezige vlerken in een massagraf te werpen.

Mijnheer de Hoofdredacteur,

I. In dit nummer van Uw, thans wellicht veelgelezen periodiek vraag ik beschroomd beschikking over een deel der kolommen, en Uw toestemming, daarin een rijfel te uiten. In de verwachting dat ge mij geen van beiden zult willen onthouden, richt ik mij tot een der Bestuurders van de Societeit „Phoenix”, met de woorden:

Mijnheer de Commissaris van den Inventaris!

II. Het ontgaat mij niet, een ongebruikelijke weg te bewandelen, maar ik kan mij niet langer weerhouden. Een week lang is mij dat gelukt; laat nu de bom vrij barsten.

III. Donderdag 20 Maart bevond ik mij in ons Societeitsgebouw, in een der eetzaalen, teneinde het avondmaal tot mij te nemen. Dat ik, ondanks de aankomst van een nieuwe consumptie (het kippenei) niet in staat was de door mij bestelde Hondenportie, mijn vooroorlogsch lievelingsgerecht, te gebruiken, is U niet euvel te duiden. Ge moogt intusschen weten dat ik, hoezeer gebrand op capucijners met uitjes, deze soms tracht te vermijden. Waarom dat ditmaal het geval was, gaat U niets aan.

IV. Maar bij het wachten op de appelmoes, waarmede ik toen wel genoeg nam, liet ik mijn blik over de tafel weiden. Ik zal U niet besparen wat ik daar zag: onverlaten hadden zich niet ontzien, het aanvankelijk smetteloos damast te besmeuren met o.a. navolgende mededeeling:

V. Nu vind ik zeer veel goed en wel, maar niet alles. Ge begrijpt, dat mijn ouders mij wel eens vragen hoe het toch komt dat ik geen examens afleg. Als zulk een kwestie mij al onwelkom is, hoeveel te meer moet het mij dan wel grieven, op de boven beschreven wijze herinnerd te worden niet slechts aan mijn studie, maar bovendien aan het feit dat Uw, dat onze Societeit leden telt, die het bestaan de maaltijd, ja het tafellaken voor hun alchimisme te misbruiken! Ik kan U verzekeren, mijnheer de C. v. d. I., dat niet slechts de onaangename geur van een der beschreven stoffen veroorzaakte, dat ik de appelmoes met zoo groote moeite moest nuttigen, hoe uitstekend deze ook toebereid was en hoe kwistig van suiker voorzien. Daar komt nog bij dat ik van een deskundige, zoo ervaren als Gij zijt, een dergelijke „verzorging” van de eet-tafels niet verwacht had.

VI. Twee dingen zou ik U dus willen vragen: a. zorg te dragen dat zulke eetlustverstorende elementen (en verbindingsen) het linnen niet meer ontsieren; b. zorg te dragen dat de onverlaten die deze schending pleegden gevonden worden, en dat de Senaat onverwijld over hen rechtspreke. Gelukkig bereikte mij een gegeven dat U op weg kan helpen: het delict vond plaats tijdens een repetitie van het D.S.M.G. „Apollo,” op Dinsdag 18 Maart.

Mijnheer de H.R.! Natuurlijk dank ik U voor de verwachte welwillendheid. Maar bij het ter perse gaan van dit nummer hoor ik de afschuwelijke bewering verluiden, als zouden de heeren J. J. Gerzon en B. Suurenbroek de bedrijvers van het gewraakte feit zijn. Nu schijnt bovendien, dat een van deze heeren op 20 Maart tot Eerelid van een zeer hoog Corpscollege werd benoemd, terwijl de ander Eerelid Uwer Redactie zou zijn. Wilt U, mijnheer de H.R., in 's Phoenix naam één der geruchten, of desnoods beide, tegenspreken?

Ook in dat geval verblijf ik gaarne Uw dienstvaardige

W. C. MULDER.

Mijnheer W. C. Mulder.

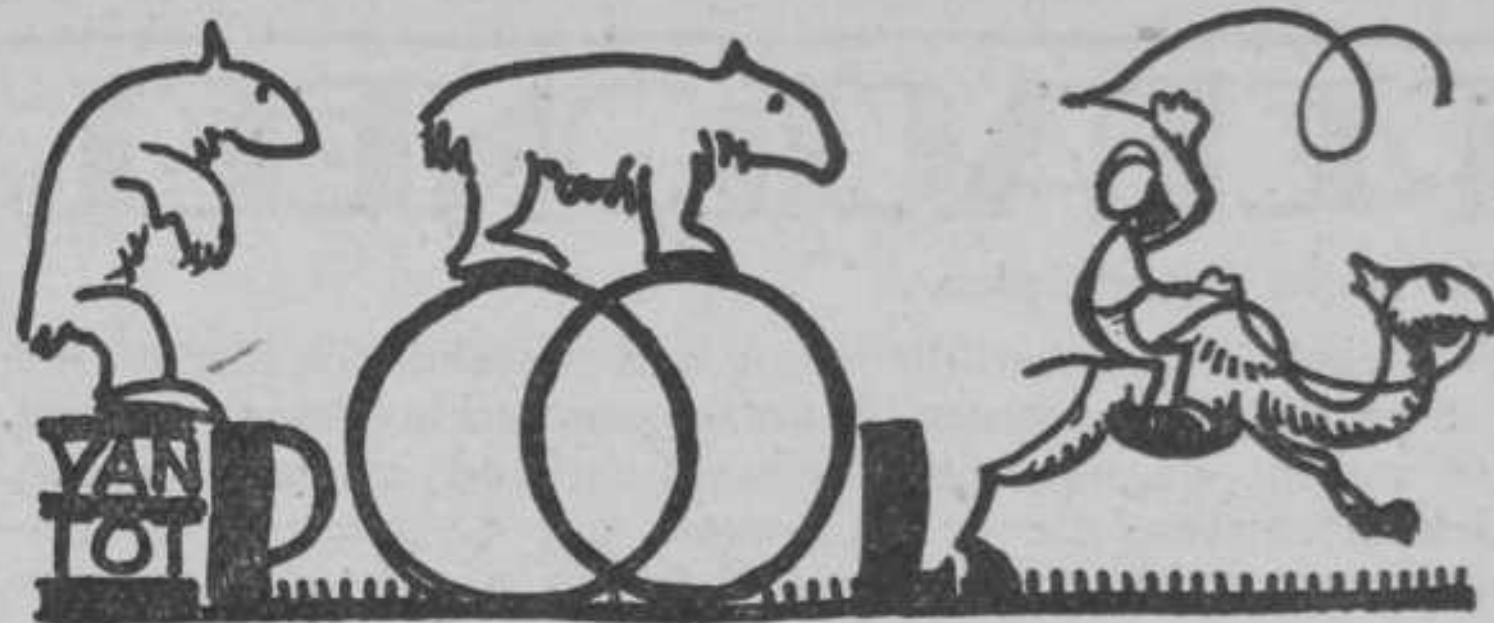
Het is mij een buitengewoon genoeg U een antwoord op Uw vele misschien te snelle vragen en redeneeringen, te kunnen geven.

Alinea 1. U leest „de Spiegel” wel bijzonder goed.

Alinea 2. Waarom geen gebruikelijke weg, U behoeft dan niet zoo lang op het barsten te wachten.

Alinea 3. Schrijft U niet zooveel, 't is niets voor mij.

Alinea 4. Uw onderscheidingsvermogen was zeker wel erg slecht.

D.S.M.G. „Apollo.”

Wil de T.H. haar alumni toespreken, dan moet zij uit eigen huis gaan. Wil Apollo zijn discipelen toezingen, dan is zelfs zijn eigen stad te klein. Doch het was, voorwaar! een goede ingeving van den ouden God, in deze dierenrijke omgeving zijn dochters toe te staan haar snaren te tokkelen. En een bijna even goede gedachte van de duizendkoppige menigte, zich de moeite van het luisteren te getroosten.

Moeite kostte het, een zoo moderne opening van Roussel's „Petite Suite,” gevolgd door Elgar's „Serenade for Strings”, geheel aandachtig te volgen en te genieten, maar die moeite was het alleszins waard, zoo men zich over geringe onvolkomenheden als een wat klein aantal bassen tegenover vele violen die in de hooge partijen niet zeer vast van aanslag waren, kon heenzetten. Een eisch, die gezien de beperkte lengte der stukken ook ongeschoolde hoorders gesteld mocht worden. Doch dan: welk een genot, zulke zelden te hooren muziek juist in dit gezelschap te kunnen beluisteren!

„Pieter en de Wolf” van Prokokieff lag blijkens de aandacht gemakkelijker in het gehoor; het stuk is oorspronkelijk voor kinderen geschreven en gecomponeerd. Hoe weldadig deed de origineele visie van den declamator aan; hoe nauwkeurig waren de ontelbare inzetten; hoe voortreffelijk blies het vogeltje zijn uiterst zware partij!

Gedurende de pauze vond men gelegenheid het gehoorde te vergelijken met enkele geluiden in natura; de climax in het programma werd daarop voortgezet door het D.S.C. „De Bourdon”, ditmaal zonder orkestversterking — wat het choor niet verhinderde, na eenige aarzeling bij Valerius (waar de numerieke sterkte het volume wel wat beïnvloedde), zijn oude vuur weer te doen oprakelen in een allengskens benevelde lied van Poulenc.

Het Gezelschap overtrof zichzelf bij het accompagnement van den heer R. Broer van Dijk, in het vioolconcert van Brahms.

In dit blad critiek te leveren op zulke spelkwaliteiten, die vooral in de Cadenza in het eerste deel tot zulk een fantastische hoogte wisten te stijgen, een hoogte die gehandhaafd bleef tot het slotaccoord werd weggeapplaudiseerd, zou allermintst passen.

Rest nog, de moed te prijzen van het Bestuur dat zulk een programma aandurfde, en het geluk te wenschen met de rechtvaardigheid van zijn keuze; en de energie te roemen van den heer Berkhout die in zoo korte tijd wist om te schakelen op eigen opvattingen van directie en uitvoering.

W. C. MULDER.

Alinea 5. Doet U er wel het noodige toe, om te zorgen dat dit niet voorkomt; nog niets heb ik ervan gemerkt!

Alinea 6. a. Ik zie slechts letters op papier.
b. Heeft U het papier op de deur gezien?
Senaat? ha, ha, ha!

Slotalinea. Dank U voor de mededeeling.

Mijnheer de Hoofdredacteur,
U dankend voor de plaatsruimte, die U mij heeft willen afstaan, ter beantwoording van het bovenstaande, breeduit en papier verkwistende, geschrijf, heb ik de eer te zijn, met gevoelens van de meeste hoogachting,

Uw dienstvaardige,
E. H. VAN BROEKHUIZEN,
Commissaris van den Inventaris.

VAN ONDER DE KRONEN

De Senaat

en HET BESTUUR DER SOCIETEIT „PHOENIX”

maken bekend, dat zij op Vrijdag 18 April a.s. zullen organiseeren een dag voor het Eerste Jaar, welke opgeluisterd zal worden door

Een Borrel van de
Dispuutgezelschappen
in de benedenzalen der
Societeit „Phoenix”

een Toneeluitvoering, gegeven
door leden van het Eerste-jaar in
de benedeneetzaal der Societeit

Namens den Senaat,

B. W. van der Plugt
Secretaris

en

EEN WIJNVERLOTING

en

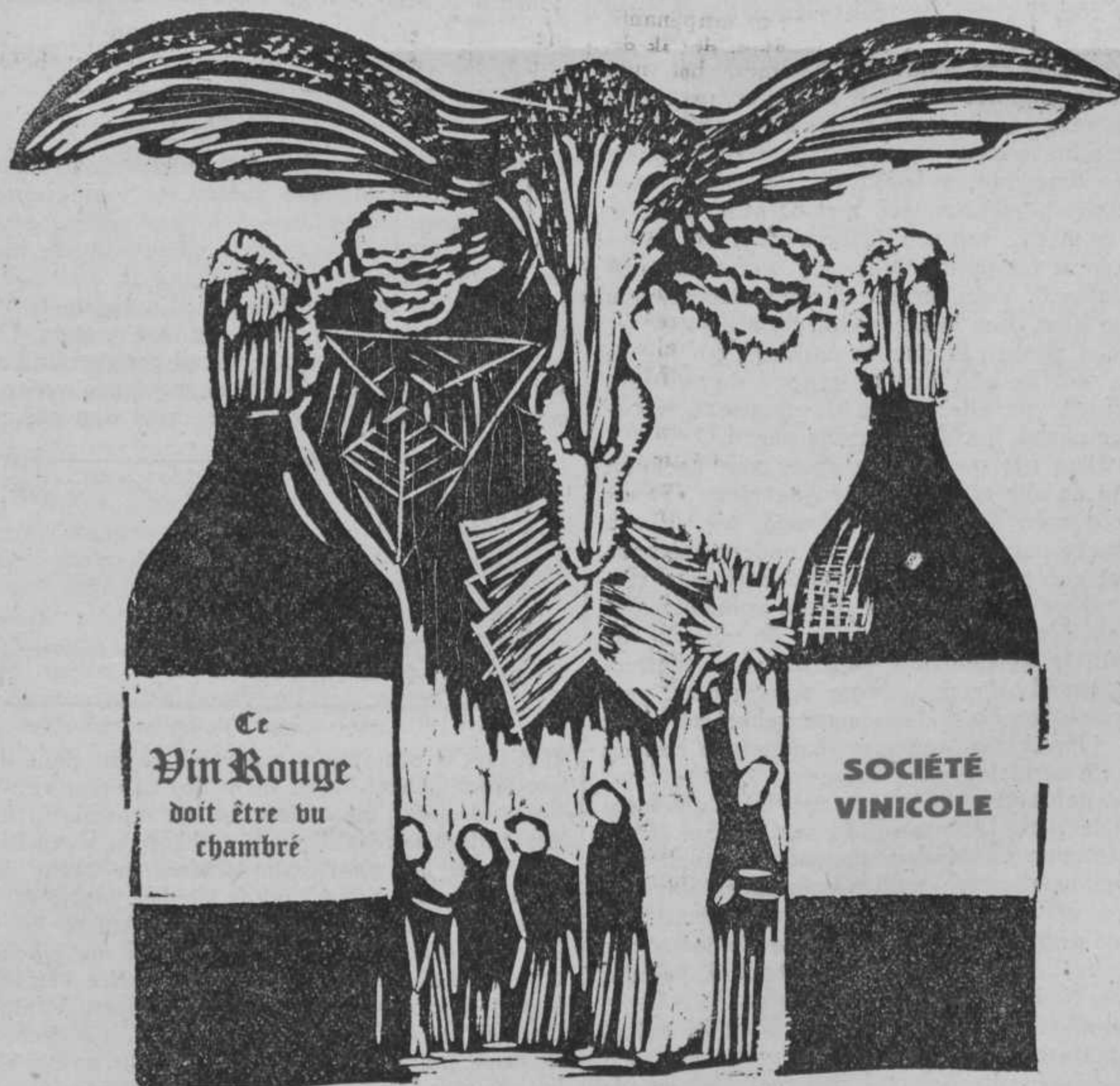
EEN KRANTENVERBRANDING

en

NAMENS HET BESTUUR
DER SOCIETEIT „PHOENIX”

J. B. KEIJZER,

SECRETARIS

Het Trojaansche Paard.

In de wereld van heden die zoozeer geschokt wordt door opzienbarende uitvindingen en gebeurtenissen op technisch gebied, is het wel de moeite waard, een oogenblik stil te blijven staan bij dié mannen, diè blijkbaar onbelemmerd door deze moderne zaken, onderzoekingen verrichten naar de ware aard en de achtergrond der dingen, die uit de Oudheid tot ons gekomen zijn. Wij doelen hier op de opgravingen die de onberoemde, maar naar men ons van deskundige zijde mededeelde, zeer enthousiaste en bekwame professor H., in de grond waar eens het trotsche Troje zich verhief, verricht heeft. Uit het rapport zoojuist verschenen bij de Delvende Uitgevers Maatschappij, blijkt duidelijk hoe onvolledig steeds ons beeld geweest is, van wat Prof. H. zoo treffend „Ons Ilion” noemt. De unieke ontdekkingen in het begin en de merkwaardige conclusies aan het einde van dit boek houden ons in zoo'n ban gevangen dat wij een vrees gevoelen, de vrees die ook de schrijver in zijn voorwoord duidelijk laat uitkomen, de resultaten van deze expeditie aan de wereld kundig te maken. Is het juist, zo vragen wij ons af, de menschelijke geest te belasten met nog meer schokkende gebeurtenissen, ook al vonden deze eenige duizenden jaren geleden plaats? Aangezien we nog eenige mentale sterkte verwachten willen we thans toch het boek voor U openslaan. Na enkele voorbereidselen van de tocht behandeld te hebben, en na eenige meer algemeene bespiegelingen schrijft Prof. H. het volgende:

Op een morgen werd ik reeds vroeg uit een diepe sluimer gewekt door een telegrafische oproep van S. die de 43ste dragline bediende. Dadelijk snelde ik naar buiten en sprong ijlings op mijn paard. Nu, achteraf, ben ik mij ervan bewust dat het edele dier zich, naarmate ik de dragline naderde, steeds

vreemder gedroeg en hinnekend bij de 300 meter diepe kuil bleef staan. bleef staan. Ik was echter zoozeer benieuwd naar wat er gebeurd kon zijn, dat ik daar toen geen aandacht aan schonk. S. wees druk gesticuleerend naar de grijper van de graafmachine en inderdaad, een zonderling beeld doemde voor mijn oogen op. Aan de grijparm hing een kolossaal, modderig voorwerp dat op het eerste gezicht niet nader te identificeren was. Met man en macht wisten wij de klomp modder op de grond te plaatsen en direct namen leden van de wetenschappelijke staf van het reinigingspersoneel, met 61 stralen water van groote omvang en met 23 van een kleinere orde, het nauwgezette schoonmaakwerk ter hand. Wat zich toen aan ons vertoonde was verbluffend. Voor ons stond een paard, immers geweldig, geheel van hout. Een vraag welke bij allen op . . . is dit het Trojaansche paard? Ik was te ontroerd om het te uiten, maar weldra durfde één het te zeggen en spoedig spoedig weergalmenden van alle kanten de magische woorden, het Trojaansche paard, het Trojaansche paard.

Nu zagen we ook allen het gat dat de speer van Laskoon destijds gemaakt had en alle twijfel was weggenomen. Waar we niet op hadden durven hopen was gebeurd, wij, ja wij, hadden het Trojaansche paard gevonden. Bij nadere beschouwing bleek het beest zoo goed als onbeschadigd te zijn. Het hout was door het water op die groote diepte volkomen geconserveerd gebleven. Nog duidelijk herinner ik mij dat de eerste inscripties ontdekt werden door mijn trouwe medewerker Jhr v. A. en B. tot Z., die ik hiervoor eeuwig dank verschuldigd zal blijven. Deze ontdekking zette geheel en al de kroon op ons werk. Om U niet langer in spanning te houden laat ik hier meteen de vertaalde tekst volgen:

— Dit is de geschiedenis van dit paard, zooals ik die meegemaakt heb toen de fiere Danaërs Ilion veroverden. Mijn naam is Klesbes, de zoon van Salon, die weer afstamt van Hermes, de vlugvoetige, die zich sneller voortspoed dan het geluid. Ik zelve ben geboren in Ionië vanwaar reeds vele dappere helden ten strijde zijn getrokken. Na de jaren der jeugd in mijmering te hebben doorgebracht, trok ik in mijn jongelingschap naar Sparta, bekend om zijn naakt cultuur. Door voorspraak van eenige goede vrienden wist ik mij al spoedig van een plaats te verzekeren in het paleis van den strijd lustigen Agamemnon, die gehuwd was met Helena, de kuilkinnige, de schoonste der vrouwen. Hier bracht ik vele jaren door met spel en dans, tot dien kwaden dag, waarop de

zoon van Priamos, Paris, die de Spartaansche taal slecht beheerschte, Helena schaakte en mij meevoerde als tolk. Zoo bereikte ik Ilion en treurend was mijn gemoed. En zooals een vogel steeds rondvliegt in zijn kooi, en met zijn snavel door de spijlen de avrijheid proeven kan, zoo proefde ook ik menigmaal haast de vrijheid, maar steeds werd ik weer teruggevoerd naar het hof van Priamos om te dienen als tolk, tusschen Paris en Helena, de mooimondige. En toen de Danaërs kwamen en Ilion belegerden werd het mij nog treuriger in mijn gemoed. Na eenige tijd wist ik gelukkig onder te duiken bij Olina, de zoon van Saus, en Pinda, de dochter van Apenos, die niet van Ilion kwam maar lange jaren in Thebe geleefd had. Hier verbleef ik vijf moeizame jaren en ik meende dikwerf de vrijheid te zullen meemaken wanneer de Danaërs, de helden, de muren bestormden. In het zesde jaar van de oorlog wist ik mij weer vrij te bewegen onder de mom van burger van Ilion. Niet echter waren de goden met mij en, bij Zeus, nog jaren zou de beproeving duren. Luid was mijn geweeklaag dien morgen in het tiende oorlogsjaar toen de Danaërs hun tenten verbrandden en wegzeilden over de hobbelige zee. Dien dag gebeurde echter iets vreemds in Ilion. Reeds den geheelen dag waren de paarden onrustig geweest en vooral de hengsten waren nauwelijks door hun meesters tot bedaren te brengen (zie gedrag van mijn paard vert.). Weldra bleek dat buiten de poorten een groot houten beest stond, een paard, volgens kenners een dubbele hit van het vrouwelijk geslacht. Luid uitte een ieder zijn verbazing en reeds had . . .

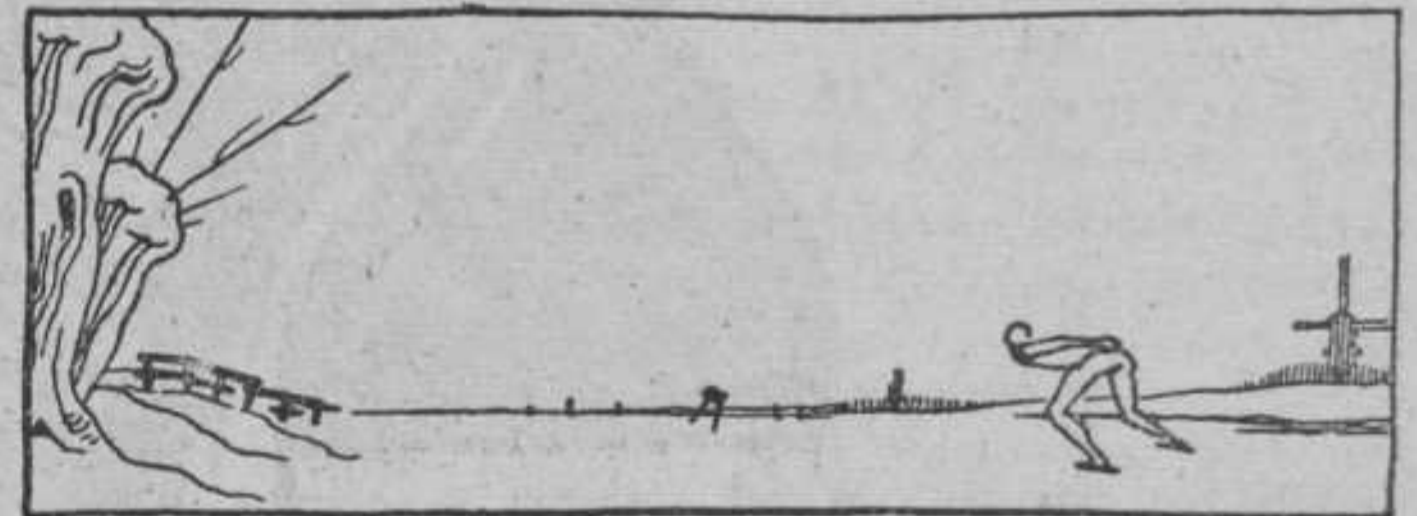
Helaas, waarde lezer, waren de volgende planken van het paard, hoewel zeer weinig, toch zoodanig aangetast dat de tekst niet meer te ontcijferen viel. Mijn experts zijn echter druk bezig met de doorlichting er van. In mijn volgende standaardwerk zal ik hier dan ook op terugkomen. Ik kan evenwel een gevoel van tevredenheid niet van mij afzetten dat ik het allerbelangrijkste deel van de tekst wel heb kunnen ontcijferen daar we tenslotte de rest van de geschiedenis van het Trojaansche paard reeds van Vergilius kennen.

Tot zoover Prof. H. Niemand die van dit rapport kennis heeft genomen zal de groote verdiensten van Prof. H. willen miskennen. Daarom wensch ik hem veel succes toe bij zijn volgende expedities, waarmede hij de menschheid zoozeer een dienst bewijst.

B. H. OUDKERK.

Wintersfeer.

Met vlotte vingers bond ik mijn schaatsen af en stond nu met mijn lompe lijkende voeten, op den grond. Het had iets te hard gewaaid vandaag, ik was wat moe geworden. Zoo nu en dan zelfs, was er wat sneeuw uit de lucht komen vallen. Maar na deze prestatie ging ik dan ook voldaan naar huis. Zoodra het haardvuur lustig begon te branden kon ik mijn uitgeputte leden een korte rust gunnen. Ook nu was het vlammenspel weer even boeiend zooals altijd wordt beschreven. Ik had me zelf op dat moment een vraag willen stellen, een vraag die ieder op dit moment aan zichzelf zou stellen.

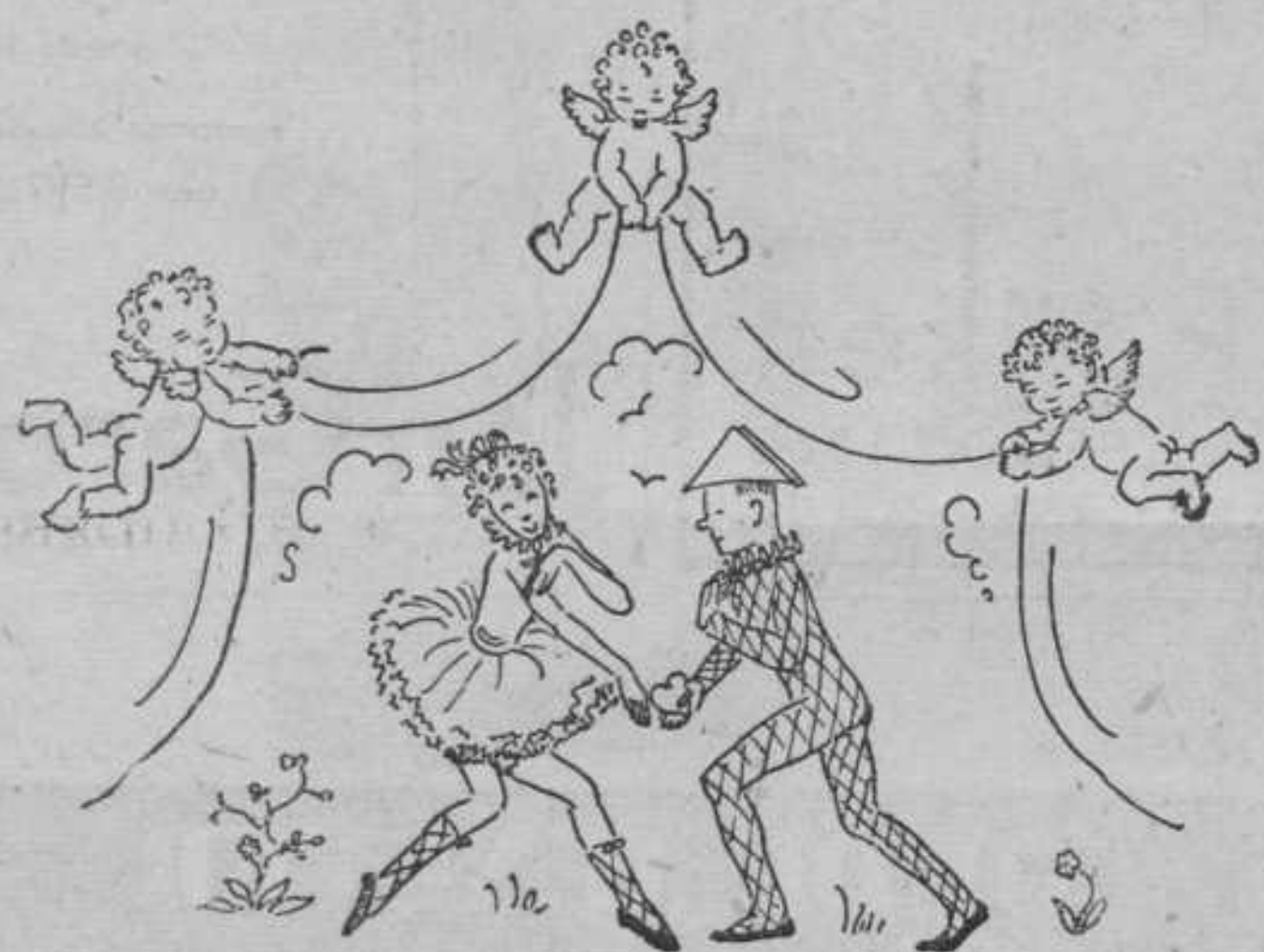

Het mocht echter niet gebeuren, want door de retsen van de gordijnen scheen licht. Licht dat ik eerst van autolampen afkomstig dacht, maar doordat het regelmatig feller werd, toch een andere oorzaak scheen te hebben. Even liet ik mijn oogen nog over het haardvuur glijden en dacht ik weer aan de vraag die ik mijzelf wilde stellen, doch ik stond op, liep naar het raam en opende de gordijnen.

De Zon scheen, de vogels floten. Direct opende ik het raam en een zoete lucht stroomde het mufte vertrek binnen. Mijn lippen maakten zich rond, en ik floot. Walgelijk, wat dom om met dat gefluit mee te doen. Mijn knieën bogen zich en ik stond buiten. De grond was zacht en om mij heen geurde het. Ik was bijna wat gaan rond springen, maar mijn, ja, mijn „ik” weerhield het me. Zelfs de kikkers in de tuinvijver kwaakten en de warme sfeer die van het water uitging deed mij voor-

overbuigen, om te kijken of hij me nog spiegelde wilde. Voorzichtig keek ik in het water. Een gezicht, maar niet het mijne. Ik zette mezelf tot nadenken; niets anders kon ik bedenken dan om naast mij te kijken. Daar was het, een hoofd, maar ook een lijf. Het was een meisje, een meisje dat ik wel kende, maar dat ik mij nooit zoo dichtbij gedacht had. Direct op de man af vroeg ik haar of ze vandaag ook zoo heerlijk geschaatst had. Ze begon te schaterlachen, ik zal maar niets over haar tanden zeggen, ze waren prachtig in het felle zonlicht. „Wat een gekke dwaas ben je,” zei ze, en keek diep in mijn oogen. „Laten we eens in het water kijken,” vroeg ik dadelijk daarop. Weer bogen wij beiden voorover en keek ik naar de spiegelbeelden in het water. Ik zag slechts één beeld. „Hoeveel beelden zie jij in het water?” vroeg ik weer. „Wil je technisch doen?” antwoordde ze. „Wat zou je er van vinden als ik nu eens één gezicht in het water zag.” „Ik vind gekke mannen erg lief”: was haar antwoord. Het was allerbedroevenst deze luchtige visie over zoo iets ernstigs. Ik vroeg haar of we niet even naar binnen zouden gaan om wat verder te babbelen. Samen gingen we naar het huis. Het raam stond nog open, en door de ruiten kon ik zelfs nog vaag het brandende haardvuur zien. Zoodra we de kamer binnen gekomen waren liet ik haar in een van de luie stoelen voor de haard plaats nemen, daarna deed ik het raam dicht en sloot de gordijnen weer. Met vragende oogen keek ze mij aan. Waarom brand de haard sprak uit haar oogen? Maar ik hield vol, ik zou de zaak uitleggen. Terwijl het haardvuur rustig voort knetterde begon mijn verklaring. Ik vertelde dat ik geschaatst had en daarna eens rustig wilde gaan zitten om uit te rusten en een boek te lezen. Op dat moment vroeg ik mezelf af, of de winter niet beter was dan de Lente. Ik kon niet verder praten, ze was opgestaan en had mijn hand gepakt. Spoedig stonden wij weer buiten..... mijn vraag was beantwoord. Toen we in het gras lagen zei ze nog tegen me: „Wat gek om nu over schaatsenrijden te dromen.”

TIWEC.

Met het voortdurend gecompliceerder worden van onze cultuur en meer in het bijzonder van de techniek, treedt de discrepantie tusschen de geestelijke en biologische ontwikkeling van den student steeds duidelijker aan het licht. Studies van zeven, acht jaar behooren niet tot de zeldzaamheden, zelfs indien alle omstandigheden meewerken en men moet zich tot de gunstelingen van Fortuna rekenen indien men op zijn vijf-entwintigste ingenieur is. Van het stichten van een gezin (dat tot de daadwerkelijke overgang en vestiging in de maatschappij behoort) komt dan meestal niets voor het 27ste levensjaar: het zal duidelijk zijn dat dit moeilijkheden met zich meebrengt, als men bedenkt dat de gemiddelde Nederlander op zijn vijf-entwintigste reeds vader is. Deze moeilijkheden worden in het algemeen in de studentenwereld beschouwd als een onvermijdelijk nadeel aan de bevoorrechte positie van student verbonden, een soort gerechtigde morele belasting dus die het fortuin op ons int; sommigen zien hierin ook een uitstekende leerschool in de zelfbeheersching. Toch is het merkwaardig met welk een gemak de georganiseerde student zich hierover heen weet te zetten, afgezien van de kleine categorie verloofde en gehuwde leden van het D.S.C. En inderdaad blijkt dan ook de studentenmaatschappij voor hem het substituut op te leveren dat bij hem het afstand doen van het contact met de zwakke sexe zooveel minder schokkend doet verlopen dan in andere lagen der bevolking. De oorzaak hiervan is m.i. een eenvoudige; nemen we namelijk aan (zooals ook inderdaad geoorloofd is), dat de behoefte aan contact onder het intelligentere deel van de Nederlanders meer geestelijk dan biologisch is, dan zal het duidelijk zijn dat slechts de stoffelijke behoefte overwonnen moet worden en aan de geestelijke wellicht op andere wijze

voldaan kan worden. Onmiddellijk welt hierbij echter de vraag in ons op: bestaat er niet een vorm van gedachte-wisseling die als typisch vrouwelijk gekenschetst wordt en die op geenerlei wijze door iets anders vervangen kan worden? Inderdaad, maar is ook niet deze wijze van contact oneindig veelvoudig en voor een ieder verschillend, zoo zeer zelfs dat de eigenschap van het typisch vrouwelijke in elk afzonderlijk geval niet opweegt tegen de persoonlijke, algemeene zijde? Zoodat tenslotte deze contactbehoefte in haar meest vereenvoudigde vorm de behoefte aan gedachtewisseling met een completerend wezen blijkt te zijn, d.i. iemand dien juist die eigenschappen sieren, waarvan men het gebrek bij zichzelf min of meer bewust voelt. De rol van het typisch vrouwelijke moet m.i. hierbij niet overschat worden: het komt pas in de tweede plaats, na de wederzijdsche aanvulling, en de gemeenschap van een aantal eigenschappen, welke noodzakelijk is voor het tot stand brengen van het contact. Wat zijn nu de mogelijkheden die de studentenwereld en i.c. het D.S.C. den contactzoekenden biedt? In de eerste plaats zal zijn keus ruim moeten zijn (dit wordt bij het tegenwoordige ledenaantal voldoende gegarandeerd) maar tevens zal hij, om deze keus zoo exact mogelijk te doen geschieden, de gelegenheid moeten hebben de personen waarmee dit contact door hem wordt gezocht, in al hun eigenschappen te leeren kennen. Hiervoor bestaat een uitgebreid systeem van ondervereenigingen, disputen e.d. Tenslotte zal dit contact slechts in kleine kring tot stand komen (de jaarclub) of althans een aanvang maken. In zijn meest uitgesproken vorm vindt uiteindelijk dit contact plaats op de kamers: tusschen huisgenooten, maar vooral tusschen samenwonenden.

Het contact tusschen kamerbewoners is van bijzondere aard; dit wordt wel afdoende bewezen door het feit dat ettelijke combinaties jaren duren en sommigen verklaren „met geen ander te kunnen samenwonen”.

Kenmerkend is dat de wederzijdsche afhankelijkheid steeds grooter wordt en dat de verschillende bezigheden ook die waarbij dit volstrekt niet noodzakelijk is, in combinatie geschieden; met name het naar huis gaan van de Sociëteit, of voor het week-end.

In sommige van deze verhoudingen ontwikkelen de deelnemenden ook duidelijk de elkaar aanvullende eigenschappen: op de meest uitgesproken gevallen is zelfs de term symbiose van toepassing. Opmerkelijk is dat na verloop van tijd een dusdanige synchronisatie van het levenstempo en het denken zich voltrekt, dat een enkele voor een buitenstaander onbegrijpelijke term al voldoende is voor den een, om bij den ander een geheele reeks van gedachten op te roepen, ja zelfs komt het voor dat zonder zichtbare aanleiding beiden aan hetzelfde denken! Meer en meer beginnen zich de karakters op elkaar in te stellen, de persoonlijkheden zich te verweven.

Geheel anders wordt het indien er meer dan twee studenten voor geruimen tijd op een kamer samenwonen; de samenhang is dan wellicht niet zoo groot maar het contact veelzijdiger en dus gemakkelijker, vollediger en als geheel meer afdoende. Ruzie's over de kaas, de krant en de radio komen dan ook vaker voor (vanwege de geringere samenhang) maar werkelijk hooglopende persoonlijke strijd is zeldzamer. Een enkele maal ziet men een dominerende figuur met een aantal epigonen samenwonen; toch kunnen ook vaak sterke persoonlijkheden het bij elkaar uithouden, omdat de onderlinge verhouding iets meer speling toelaat, iets minder persoonlijk is dan in de duo combinatie. Hoewel dus deze

wijze van samenwonen de deelnemenden niet zoo afhankelijk maakt van elkaar, gaan zij toch in het samenwonen zelf, in de onderlinge relatie als zich hen voordoend feit, meer volledig op; reden waarom dit ook meer afdoende genoemd werd. De oorzaak hiervan ligt wellicht in het feit dat geen der gedachtewisselingen persoonlijk is, maar zoo zij wellicht van één mensch uit gaat, dan toch altijd door nog twee anderen gedeeld wordt; men stelt zich dan minder in op een persoon tot wie men zich richt, dan op het gedachte uitwisselen zelf.

Resumeerende kan m.i. toch wel gezegd worden dat in de studentenmaatschappij voor dit moeilijke (tijdelijke) vraagstuk met de jaren (zelfs wellicht de eeuwen) een gelukkige en in alle opzichten voldoende schenkende oplossing is gegroeid.

Zie Vervolg 2e Jaars Nummer in volgende Nummer.

VEREENIGINGEN

Studenten Caroussel Vereniging te Delft.
Het Bestuur van de Studenten Caroussel Vereniging te Delft maakt bekend, dat het zich op 2 April 1947 als volgt heeft samengesteld:

J. L. VERSTEEGH, President.
J. E. WATERMAN, Secretaris.
E. A. FAUEL, Thesaurier.
G. H. W. GEESINK, Vice-President.
D. SCHOLTE, Commissaris.

Namens het Bestuur,
J. E. WATERMAN, Secretaris.

Delftsche Studenten Weerbaarheid.

Het bestuur der D.S.W. deelt mede, dat het zich op 14 April 1947 als volgt heeft samengesteld:

J. W. VAN ZWIETEN, President.
H. HUPKES, Secretaris.
J. VAN RAVESTEYN, Thesaurier.
J. REMIJNSE, Commissaris A.
J. F. INGEN-HOUSZ, Commissaris B.

Namens het Bestuur,
H. HUPKES, Secretaris.

Delftsche Studenten Hockeyclub.

Het Bestuur der Delftsche Studenten Hockey Club maakt bekend dat zij zich, na het uittreden van den Heer J. W. Gooze Zijl, als volgt heeft samengesteld:

J. N. van Hall, President.
R. F. P. Roëll, Secretaris.
J. Willink, Thesaurier.
H. J. Snoep, Commissaris A.
G. van Ginkel, Commissaris B.

Het Bestuur deelt voorts mede, dat op 18 April a.s. de inter-academiale te Groningen zal worden gehouden. Zij, die als supporter van hun enthousiasme willen blijf geven, worden verzocht zich ten spoedigste met den secretaris in verbinding te stellen.

Door het uitstellen van de competitie is er in ruime mate gelegenheid ontstaan wedstrijden te spelen buiten dit verband. Zij, die op dit gebied suggesties hebben worden verzocht deze aan het Bestuur kenbaar te maken.

Namens het Bestuur,
R. F. P. ROELL, secretaris.

Delftsche Studenten Motorclub.

Uitslag van de Interacademiale Motor- en Autotocht georganiseerd door de Delftsche Studenten Motorclub op 3 April j.l.

Corpsprijs: 1. D.S.C. 88 strafpunten
2. U.S.C. 107 "
3. A.S.C. 227 "

Individuele prijs:

1. Senaat van het D.S.C. 2 strafpunten
2. W. B. de Heus (U.) 10 "
3. L. Perk Vlaanderen (R.) 19 "
4. R. v. Marwijk Kooij (D.) 33 "
5. A. A. Verijn Stuart (A.) 36 "

Berthaprijs: A. E. J. Doyer (D.).

Namens de Wedstrijdcommissie,
W. H. VERLOOP, Secretaris.

HEINEKENS BIEREN

Overal en Bovenal

Hoofdagenschap: J. T. POST
VROUWJUTTELAND 4 DELFT - TELEFOON 92

Voor
Fotograaf...

Reijken

TELEFOON 1765
KOORNMARKT 72

Een aloude en
goede MOS
's avonds alleen nog
een BIERTJE bij

Jan Garos

Fa. H. C. JANSSEN
Noordeinde 38-40 - Delft

Stalhouderij en
Luxe Autoverhuur

Speciaal ingericht voor alle
gelegenheden.
Dag en nacht geopend.

Taxibedrijf
Telefoon 499

Stoomblekerij
Chemische Wasscherij

„OZON”

Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwasch.

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

DE KUYPER

Senaats- en Corpsleden
laten hun haar in het
juiste model knippen bij

A. HUURMAN
DE
Heerenkapper

Spoorsingel 18
Telefoon 2775

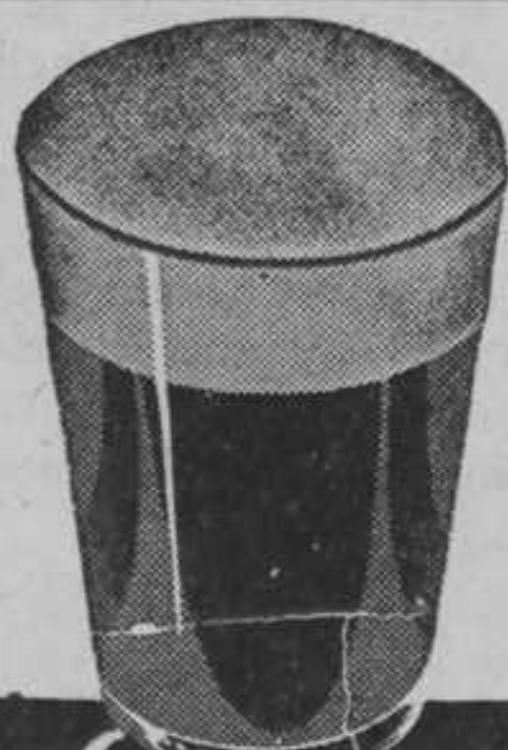
Geopend:
onze afdeling manicuren

J. J. PETIT

Hippolytusbuurt 31, Tel. 591

Heeren Modes
Heeren Hoeden
Heeren Kleeding

CORPS LEVERANCIER
Verhuurinricht.-Gelegenheidskleding

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstraat 40, Den Haag.

Dr J. Deknatel, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Botaniestraat 10, Delft.

H. A. Lauwerier, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Lindestraat 2, Den Haag.

Ir F. Algie, Mechanica en Electrotechniek,
Westerlookade 16a, Voorburg, Tel. 779092 (Den Haag).

Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse (Diff. en Int. rek.) Anal. Meetk.,
Theor. v. Maxw. v. Blankenburgstr. 17, Den Haag, T. 335740.

Ir B. Groeneveld, Wiskunde en Theoretische Mechanica,
Sportlaan 65, Den Haag.